

Sygn. akt IV Ka 163/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016 r.

sprawy **W. N.**

syna J. i W. z domu K. (...)r. w K. Z. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 21 § 2 kk oraz w zw. z art. 271 § 1 kk i art. 179 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 22 grudnia 2015 r. sygnatura akt II K 533/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zainicjowanym apelacją jego obrońcy, stwierdzając, iż wydatki za to postępowanie związane również z apelacją prokuratora ponosi Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 163/16

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko W. N. oskarżając go o to, że II. w dniu 8 października 2014r. w W. woj. (...) chcąc, aby inna osoba, co do której wiedział, iż okoliczność osobista wpływała chociażby tylko na wyższą karalność i stanowiła znamię czynu zabronionego dokonała czynu zabronionego, nakłonił upoważnionego diagnostę do wystawienia dokumentu, aby poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, a to okoliczności przeprowadzenia pozytywnych badań technicznych radiowozu Policji F. (...) o nr rej. (...) w rejestrze badań technicznych, książce kontroli pracy, zaświadczeniu o przeprowadzeniu badania technicznego oraz w dowodzie rejestracyjnym oraz wbrew szczególnemu obowiązkowi dopuścił do ruchu wymieniony pojazd mechaniczny z niesprawnymi hamulcami i amortyzatorami, którego użytkowanie bezpośrednio zagrażało bezpieczeństwu w ruchu lądowym w ramach jego użytkowania przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w Z., a to D. R. i D. C.

tj. o czyn z art. 18§2 kk w zw. z art. 21§2 kk oraz w zw. z art. 271§1 kk i art. 179 kk w zw. z art. 11§2 kk

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 roku (sygnatura akt II K 533/15) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu na podstawie art. 66§1 i §2 kk i art. 67§1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko W. N. o to, że w dniu 8 października 2014r. w W. woj. (...) chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłonił osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu – upoważnionego diagnostę Z. J. do poświadczenia nieprawdy w dokumencie – rejestrze badań technicznych, książce kontroli pracy, zaświadczeniu o przeprowadzeniu badania technicznego oraz dowodzie rejestracyjnym - co do okoliczności mającej znaczenie prawne, a to przeprowadzenia badań technicznych radiowozu F. (...) nr rej. (...), tj. o czyn z art. 18§2 kk w zw. z art. 271§1 kk i wyznaczył mu okres próby roku;

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając obrazę przepisów prawa karnego materialnego i prawa karnego procesowego, a to art. 21 § 2 kk i art. 413 § 1 pkt 6 kpk, poprzez niewskazanie w opisie i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego W. N. wyrokiem warunkowo umarzającym postępowanie karne okoliczności faktycznych polegających na tym, że nakłaniając uprawnionego do wystawienia dokumentu diagnostę do poświadczenia nieprawdy w dokumentach co do okoliczności mającej znaczenie prawne wiedział on, iż okoliczność ta wpływała chociażby tylko wyższą karalność i stanowiła znamię czynu zabronionego, podczas gdy w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym i w oparciu o wskazane przepisy prawa okoliczność ta winna mieć odzwierciedlenie w opisie czynu będącego przedmiotem warunkowego umorzenia postępowania karnego i przyjętej kwalifikacji prawnej odpowiadającej art. 18 § 2 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zw. z art. 271 § 1 kk.

Podnosząc powyższy zarzut, działając na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 455 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zmodyfikowanie opisu czynu będącego przedmiotem warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec W. N. poprzez dodanie okoliczności polegającej na tym, że wiedział on o okolicznościach osobistych dotyczących Z. J., które wpływały co chociażby na wyższą karalność, stanowiących znamię czynu zabronionego oraz przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zw. z art. 271 § 1 kk.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna.

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie potwierdziła zaistnienia zarzucanych w apelacji uchybień, bowiem sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art.21§2 kk i art.413§1 pkt 6 kpk, zaś zarówno sformułowany zarzut apelacji jak i jej wnioski nie może spotkać się z aprobatą.

Przepis art.21§2 kk odnosi się do dwóch kategorii okoliczności osobistych stanowiących znamię czynu zabronionego, a mianowicie:

1) okoliczności warunkujących odpowiedzialność karną, a więc takich, od których wystąpienia po stronie sprawcy uzależniona jest możliwość pociągnięcia danej osoby do odpowiedzialności karnej stanowiące w istocie znamiona przestępstwa oraz

2) okoliczności modyfikujących odpowiedzialność karną, lecz tylko tych, od których wystąpienia uzależnione jest pociągnięcie sprawcy do surowszej odpowiedzialności karnej (określonych w typie kwalifikowanym).

W art.21§2 kk unormowano warunki odpowiedzialności osób współdziałających w popełnieniu przestępstwa indywidualnego, tj. takiego, do którego znamion należy szczególna cecha podmiotu. W wypadku przestępstw indywidualnych właściwych o czym wspomniano już powyżej, cecha ta stanowi warunek przestępności (np. jak w niniejszym wypadku przestępstw funkcjonariuszy publicznych czy innych osób uprawnionych do wystawienia dokumentu), w wypadku zaś przestępstw indywidualnych niewłaściwych - okoliczność wpływającą na zaostrzenie lub złagodzenie odpowiedzialności (typ kwalifikowany lub uprzywilejowany ze względu na podmiot). Omawiany przepis przesądza, iż współdziałający (podżegacz, pomocnik, współsprawca, sprawca kierowniczy lub wydający polecenie), który takiej cechy nie posiada, ponosi odpowiedzialność za wchodzące w grę przestępstwo indywidualne, jeżeli o danej okoliczności wiedział (tzn. uświadamiał sobie, iż współdziała z podmiotem przestępstwa indywidualnego).

Okoliczność, że współdziałający wiedział, iż sprawca ma właściwości szczególne, od których wystąpienia uzależniona jest odpowiedzialność karna lub zależy surowsza karalność, nie może być oparta na domniemaniu, lecz należy ją ustalić w sposób niebudzący wątpliwości, gdyż ma ona istotne znaczenie dla oceny prawnej czynu tej osoby (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1989 r., II KR 285/88, OSNKW 1989, z. 5-6, poz. 41).

W wypadku oskarżonego ze względu na treść stawianego zarzutu mowa być może jedynie o okolicznościach stanowiących znamię czynu zabronionego, skoro przestępstwo z art.271§1 kk nie ma typu kwalifikowanego za wyjątkiem tego opisanego w art.271§3 kk, zaś Z. J. nie przypisano działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czy osobistej, zaś oskarżonemu W. N. nie zarzucono podżegania do czynu z art.271§3 kk ani też w efekcie nie przypisano takiego działania w zaskarżonym wyroku, czego skarżący nie kwestionuje.

Wniosek ujęty w apelacji aby w ramach czynu przypisanego oskarżonemu dodać „okoliczność polegającą na tym, że (oskarżony) wiedział o okolicznościach osobistych dotyczących Z. J., które wpływały co chociażby na wyższą karalność, stanowiących znamię czynu zabronionego”.

Abstrahując już od stylistycznej poprawności wniosku apelacji, godzi się zauważyć iż okoliczność osobista, o której miał wiedzieć oskarżony nie została w żaden sposób wymieniona, zaś o „wpływanu na wyższą karalność” w wypadku oskarżonego mowy być nie może co wykazano już powyżej. Odpowiedzialność oskarżonego słusznie zatem została ukształtowana za czyn z art.18§2 kk w zw. z art.271§1 kk, a zatem w ramach podżegania do przestępstwa indywidualnego przy potencjalnym zastosowaniu art.19 kk, bowiem do wymierzenia kary w istocie nie doszło.

Gdyba zaś zaistniała okoliczność wpływająca na wyższą karalność (co nie miało miejsca) wówczas należałoby w podstawie skazania powołać przepis art.21§2 kk i kwalifikację z art.271§3 kk, co wyłączałoby możliwość warunkowego umorzenia postępowania (art.66§2 kk).

Nie jest słuszny zatem zarzut naruszenia art.413§1 pkt 6 kpk skoro sąd I instancji w zaskarżonym wyroku wskazał zastosowane przepisy ustawy karnej i poczynił to właściwie.

Odnoszenie się do apelacji obrońcy oskarżonego jest zbędne (art.457§2 kpk)

Orzeczenie o kosztach uzasadnia przepis art.624§1 kpk ze względu na zasady słuszności, skoro zarówno apelacja obrońcy oskarżonego jak i prokuratora nie zostały uwzględnione.